

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Historiske Psalmer og Riim til Børne-Lærdom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Historiske Psalmer og Riim til Børne-Lærdom", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 14. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1832_502A-txt-shoot-idm1493/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Himmelhær han gif paa Jord,
God for Herrens Dø,
Drog saa op i Fugle-Spor,
Til Ham i det Høie.

Brustne Dine læges brat
I de grønne Sale,
Derfor sødt om Sommer-Nat,
Sjunge Nattergale!

Synd-Floden.

No. 4.

Naar Nat uddælder,
Fra sorten Sky,
Og Maanen kvælder,
Til Morgen-Gry,
Mens Gode blunde,
Har travlt de Onde,
For Lyset styre!

Da voper Vingen
Paa al Udyd!
„Du seer mig Ingen,”
Det er dens Fryd,
Den hor i Mørke
Sin Nød og Styrke,
Sit Skryll og Skryd.

Dog, i det Høie
Der boer en Drot,
Med aabent Øie
For Ondt og Godt,
Og Lys, til Lykke,
Er uden Stogge
I Herrens Stot!

Han saae fra Himlen
Med Lynids-Blik,
Paa Kjempe-Vrimlen,
Med Rains-Stik:
Trods Jordens Herre,
Fra Ondt til Bærre
De fremad gif!

Da falske Kvinder
For Diser gif,
Med Rosen-Kinder,
Dg Ljerne-Blik,
Med runde Lemmer,
Dg klingre Stemmer,
Dg Skjoge-Nik!

De Tryllerinder
Fra Rains By,
Som Sole blinder
De Hyrder blye,
Hvor de indtage,
Kun Domme-Dage
For Stovet grye!

Fra Gude-Sonner,
Som ei sig bør,
Da lyde Bonner
Til Trold:Mo'r,
Da Jetter fødes,
Dg Jorden ødes,
Dg Fromhed døer!

Fra Hytten siger
Et Skæmpe-Kuld,
Som efterhiger
Kun Glands af Muld,
Gjør Bierg af Dale,
Dg taffer Sale
Med roden Guld!

Med Riddings-Mærker,
Mod Gud og Diet,
De Mindes-Mærker
Sig reise tæe,
Som bedst de mægte,
De Kuld nægte
Af Gude-Væ!

Men Han deroppe,
Hvis Skamler staae
Paa Hjerge-Loppe
Dg Skyer graae,
Han høres sværge:
Brat over Hjerge
Skal Volger gaae!

Dimsouft for Døde
Kun Ordet spaaer,
Dog vil Jeg ivde
I hundred' Aar,
Og grandt' derude
Om Anger lede,
Til Timen flaaer!

Men, Kjemper boide!
Hvad end J tro'e,
Ei har til Trold
Jeg skabt Min Jord,
Da, dybt begravet,
Den steg af Havet,
Alt paa Mit Ord!

Jeg for den sænker,
Med Blomst og Træ,
Fuldlaar da bænker
Jeg Folk og Fæ,
Kun Faa besinde,
Hvor Fugle finde
Da Kvist og Læ!

Dog, har, du Gæde,
Min Enochs Son!
Vil heit du svæde
Med Mig i Lon,
Bygg laar ved Volge,
Til dig med Folge,
Mens Bog er grøn!

Ja, til med Egge
Nu Træ fra Bark,
Og bygg en Snekke,
Og kald den Ark,
Og digt den nøie,
Til raft at pleie
Min Vinter-Mark!

Mens Kjemper bukke,
Og Folk uddoe,
Mens Bjerge dukke
I dyben Sø,
Paa Stjerne-Stromme
Skal Arken svomme,
Som Verdens-De!

Naar Jorden hærget,
Fra Ost til Vest,
Med dig skal bjerges
Fuldmangen Gæst,
Fra Bjerg' og Dale,
I Hofge: Sale,
Paa Havets Hest!

De Kæmper trygge,
Med spidske Smil,
See Noah bygge
Sin Ark med Jis,
Blandt Færreds: Snekker
En sør Tre: Dæfter,
I Kæmper: Stii!

Fuldbreed som Hvalen,
Men længer dog,
(Trehundred' Allen)
Det var den Raag,
Med Dor paa Hoven,
Med Glugg foroven,
Paa Riste: Laag!

Ei længer tove
I Skov, paa Matt,
Du Lam og Love,
Men gaar til Ark:
Med Kvæg og Hjorte,
Hvor ei mon forte
Paa Straa og Bark!

Med Rattergale,
Som aldrig før,
Med Spurv og Svale,
Fra Hald i Nør,
Sig Drene sanke,
Med Neb de banke
Paa Arke: Dor!

De randt saa sage,
Med Travlhed stor,
De Lobe: Dage,
Eil selv ombord
Git Enos's Frænde,
Med Sonner trende:
Farvel nu Jord!

De Kjemper trygge,
Trods Heltens Jil,
Blev ved at bygge
I Bjerge:Stiil,
Mens Møer milde
Holdt Bryllups:Gilde
Med spodske Smil!

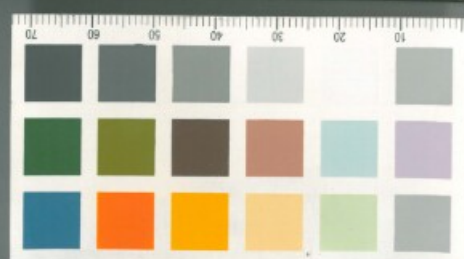
Seer I, bistoppe,
Nu seiler han
Paa Hjelde:Toppe,
Den fromme Mand!
Da ruslet Jorden,
Da revner Jorden,
Med Brag paa Strand!

Nu Himlens Sluser
Oplades brat,
Dg Havet brusser
I hølsmørk Nat,
Dg Møser blegne,
Dg Kjemper segne,
Med Suk fuldmar!

Suart ober Vandet,
I Morgen:Gry,
Der sees ei Andet,
End fulsøst Sky,
Dg Kjempe:Kroppe,
Dg Klippe:Toppe,
Dg Noahs By!

Synd:Floden levner
Ei Plet af Land,
I Sky nu stævner
Den vilde Strand,
Ud steile Stræder,
Paa Klippe:Kjæder,
Som over Sand!

Saa leged' Hvalen
Med Klipper graae,
Ud femten Alen
De under laae,
Som hoiesi grøde,
Dg nødigst lode
Sig overgaae!

Vel mødt, i Strande,
 Her over Sky;
 Saa stærke Bønde
 Da kvad paa Ny;
 I firti Døgne,
 Og alle segne,
 De blev saa frye!

De Smaa: Hift glade,
 Ved Sky fuldtæt,
 Da hævned' Skade
 Paa Raagers Væ;
 Ja fik i Tale,
 Trods høie Sale,
 Selv Drene let!

Da Drene: Hæren,
 Med Kuld paa Kuld,
 Var stolt af Vren;
 Et hoi i Muld,
 Da holdt de Gilde,
 Saa høit de vilde,
 Da fik de Huld!

Sig Kæmper høie,
 I Konge-Dyb,
 Da maatte boie
 For Madit-Lyb!
 Da kunde fare,
 Trods Hjort og Hare,
 Det mindste Kryb!

Dog, under Dække,
 En Verden tryg
 Var Noah's Snekke
 Paa Volgens Dygg,
 Med Kæmpe-Gange,
 Og bedre Sange
 End Surr af Mygg!

Der otte Sjæle,
 Trods Volge-Brag,
 Med Mund og Nale,
 Sad under Lag
 Af Hoi fuldgode,
 Som randt af Rode
 Den sjette Dag!

Ja, Borg hin prude,
Ejendt bygt fuldnart,
Som Gud gav Rude
Af Speil-Glas klart,
Dg ingenlunde
Led gaae tilgrunde,
Var vel forvart!

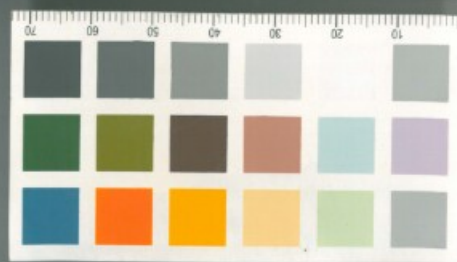
Af Muld kun bygget,
Den er dog hold,
Staaer overfygget
Af Herre-Ejfold,
Er væn til Skue
Paa Blomster-Lue,
Fra Old til Old!

Med Seier-Værket,
Som evig gaaer,
Bag Plante-Værket,
Den stod et Aar,
Som Stov for Dommen,
Paa Afgrunds-Flommen,
Med hange Kaar!

Trods brede Skygger
Fra Mørhed's Land,
Den Borgs Indbygger,
Paa vilde Strand,
I Glands dog sidder,
Med Fugle-Rvidder
Om Konge-Stand!

For Drot ham fjender,
Trods bange Kaar,
Dog Den som Vænder,
Dg Uo som Faar,
Mens Ratter-Salen
I Skygge-Salen
Hans Liv-Vers slaer!

Dg Gud forglemmer,
Paa Volgen blaa,
Ei Lærke-Stemmer,
Ei Spurven graa,
End sig Muldet,
Hvor Himmel-Guldet
I Grude laae!

Nei, Han som filled'
I Mand paa Fod
Sit eget Billed'
Med Hjød og Blod,
Drot af Guds Raade,
Han vilde raade
Paa Vaanden Fod!

Hør, Vinden suser
Nu Dag og Nat,
Dg Himlens Suser
Sig lukke brat,
For Væld frandeden,
For Bundløsheden
Er Vind og sat!

Sig Bølgen kaster,
Dg segner mat,
Storbragets Mæster
Nu dages brat,
Dg Urken stranden,
Dg Verden lander
Paa Ararat!

Sin Slugg oplader,
Med stille Sind,
Den Folke-Fader,
Paa Hjelde-Lind,
Vil Sandhed vide,
Stet ikke lide
Paa Hjerne-Spind!

Bal-Ravnen, skaaret
For Lunge-Vaand,
Har Drotten kaaret,
Dg sat paa Haand:
Vær snar paa Vinge
Mig Bud at bringe,
Om Jord har Vaand!

Sin Herre sviger
Dog sorten Ravn,
Med Flid undviger
Han Slugg og Stavn,
Nodsoffet gynger
Paa Nadsels-Dynger
Han uden Savn!

Da vandt i Sinde
Den Drot saa prud,
End var derinde
Det bedste Bnd;
Mod Himmelsbuen
Da svang sig Duen
Uf Sluggen ud!

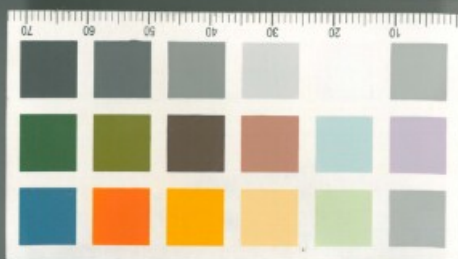
Snart savned' Arken
Den Fugl saa spag,
Som savned' Marken,
Med Træ og Tag,
Paa Hjerger-Toppe
Og lig at hoppe,
Var ei dens Sag!

En Uge lænter
Den Drot saa prud,
Og sikkert venter
Han bedre Bnd,
Med Turtel-Duen,
Som svang mod Buen
Uf Slugg sig ud!

For Fugl i Lunde
Og Mand i Bur,
Eens ingenlunde
Gaae Soel og Ubr,
Saa Dag for Due
Var fort paa Tue,
Men lang i Skuur!

Med Asten-Svalen,
I Soelbjergs-Lag,
Til Holger-Salen,
Med Gopher-Lag,
Kom dog fra Lunde,
Med Ryt i Munde,
Den lange Dag!

Luf op foroven!
Her er et Brev,
Som Gnd i Skoven
Om Vaaren frev,
Uf Kempe-Bogen
Til ham i Raagen
Et Blad jeg rev!

Saa Aften-Roden
I Urke-Stad
Om Efter-Groden
Udraabte glad,
Da Sugl fra Lunden
Med Mai i Munden
Paa Sluggen sad!

Oliven-Bladet
Fra grønne Lund,
I Lande-Badet
Af Due-Mund,
Paa speilkar Skive!
Hvem kan beskrive
Den Aften-Stund!

Abraham.

No. 5.

Abraham sad i Mamre Lund,
Han var en Hyrde-Konning,
Salvet af Gud med egen Mund,
Dg Sara hed hans Dronning.

